

lig anerkendte Grundsaetning maa utvivlsomt ogsaa anses for rigtig.

Den her foreslaaede Ordning af Retsforholdet til Kreditorerne gaar en Mellemvej mellem de forskellige tidligere Lovforslag. Det har herved været Formaalet paa den ene Side at fjerne de Betænkkeligheder, som ere blivne gjorte gældende over for det tidligere Forslags Regler, for saa vidt disse i større eller mindre Omfang hjemle Kreditorerne Afgang til mod Forfatterens eller hans Arvingers Vilje at foranstalte fornøjet Offentliggørelse af Bæret, og paa den anden Side at sikre Kreditorerne den Afgang til Fuldbeholdelse af Forfatterrettens pekuniære Udbytte, som er forenelig med en fuldstændig Hævdelse af Forfatterens personlige Ret ogsaa med Hensyn til tidligere offentliggjorte Bæret. Dette opnaas formentlig, saa vidt det overhovedet er muligt, naar man vel frafænder Kreditorerne Ret til at fremtvinge ny Offentliggørelser, men paa den anden Side tilfærrer dem Udbyttet af saadanne, derved at de kendes berettigede til at gøre Udlæg i Bederlaget for fremtidige Udgaver eller Udførelser.

For ikke paa nogen Maade at komme i Kollision med den gældende Rets Grundsaetninger i Henseende til Udlæg i fremtidig Arbejdsfortjeneste, er denne Ret, saa længe Forfatteren lever, begrænset til kun at gælde tidligere offentliggjorte Bæret. Efter Forfatterens Død er der ikke Anledning til at fastholde denne Begrænsning; thi vel bør Arvingerne være raadige over, om Bæret skal offentliggøres, men de have intet billigt Krav paa at nyde det herved indvundne pekuniære Udbytte fremfor Kreditorerne.

Til § 9.

Paragraffen giver i en noget omarbejdet Form Indholdet af det sidste Forslags §§ 8 og 9. Paragraffens første og andet Stykke stemmer ganske med, hvad der allerede nu anerkendes som gældende Ret. Den i andet Stykke udtalte Regel er saa vigtig, at en udtrykkelig Udtalelse herom ikke bør savnes. Reglen i Paragraffens 3dje Stykke, at den, der har erhvervet Ret til Offentliggørelse, ikke maa offentliggøre Bæret i forandret Stikelse, maatte sikkert ogsaa uden positiv Udtalelse anerkendes.

Paragraffens fjerde Stykke svarer nærmest til Lov 1857 § 2, 1ste og 2det Punktum. Her er optaget en deklaratorisk Regel om det overdragne Oplags Størrelse, svarende til den norske Lov § 41, den svenske Lov (1877) § 6, 2det Stykke, den finske

Lov § 28, som er egnet til at affære et ofte meget tvivlsomt Spørgsmaal.

Den i Paragraffens sidste Stykke udtalte Regel stemmer formentlig med, hvad den gældende Ret hjemler, og er udtrykkelig udtalt i norsk Lov § 14 b og c, svensk Lov (1883) § 10, 2det Stykke, finsk Lov § 20, tysk Lov § 5 c og d, ungarsk Lov § 6 c, d og e. Da Spørgsmaalet i Teorien her hjemme har været omtvistet, er en udtrykkelig Udtalelse herom næppe helt overflødig.

Folketingsudvalgets Endringsforslag om i Paragraffens fjerde Stykke at tilføje „for illustrerede Bæret 2000“ har man ikke funnet tiltræde. Saa vel 1000 som 2000 ere i og for sig ganske vilkaarlige Størrelser, hvorved det ikke er eller kan være tilfattet at antyde en Maalestok for, hvad der er et Oplags normale Størrelse. En saadan almindelig Maalestok vilde det være ganske umuligt at opstille. Tallet 1000 er i Overensstemmelse med fremmede Love alene valgt, fordi hele Reglen i fjerde Stykke vilde blive illusorisk, naar der ingen Grænse sættes. Den hele Regel har kun til Hensigt at sikre Forfatterne mod Overgreb fra Forlæggerens Side derved, at den indeholder en Opfordring til at træffe bestemt og tydelig Afale.

Sæller ikke det andet af Folketingsudvalget stillede Endringsforslag er optaget. Det er formentlig ganske i Strid med Anden i den øvrige Lovgivning ved præceptive Kontraktregler at sætte voksne og uafhængige Personer under et Slags Formynderskab. Saadanne Regler anses ellers kun forsvarelige, naar den ene Part i Kontraktforholdet staar i et Underordnetes eller lignende Afhængighedsforhold til den anden. Den Afgang til henholdsvis at gøre Brud paa indgaaede Forpligtelser, hvortil en saadan Regel vilde aabne Døren, er saa meget mere betænkelig, som der for Forlæggeren saa vel i Bogmarkedets Tilstand som i andre Omstændigheder kan være ganske fyldestgørende Grunde til at udsætte den fornødne Udgivelse mere end 5 Aar, uden at dette behøver at aabenbare nogen Mangel paa Vilje eller Evne til paa forsvarelig Maade at udnytte den overdragne Ret.

Hvis der overhovedet i denne Henseende maatte være Trang til at værne Forfatterne mod mulige Misbrug, vil den eneste Uvej, der kunde benyttes uden en aabenbar Krænkelser af Forlæggerens Ret, formentlig være den under visse Betingelser at indrømme Forfatteren Afgang til at generhverve den overdragne Ret efter Budsning. Forslag til ad denne Vej at løse den her foreliggende Vanfærlighed, har man dog ikke